

Warszawa, dnia 11.08.2015 r.

Sekretariat Wicemarszałek Senatu RP
Marii Pańczyk-Pozdziej

Wpłynęło dn. 14.08.2015 r.

Nr. HPP/525 Nk/23410

Podpis..... EB

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 11.08.15, zał.....
nr. 1715 podpis.....

PG II K012023/15

Pani

Maria Pańczyk-Pozdziej

Wicemarszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szymonowi Pani Marcinowi

W odpowiedzi na pismo Pani Wicemarszałek z dnia 14 sierpnia 2015 r. oraz oświadczenie Bogdana Pęka, Wojciecha Skurkiewicza i Jana Marię Jackowskiego złożone na 80. posiedzeniu Senatu w dniu 7 sierpnia 2015 r., a dotyczące postępowania sygn. Prokuratury Rejonowej w N uprzejmie informuję, iż akta podręczne przedmiotowej sprawy poddane zostały analizie w Prokuraturze Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie, która nie dała podstaw do kwestionowania przyjętej przez prokuratora kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego podejrzanemu.

Jak ustalono, w dniu 23 grudnia 2013 r. w Prokuraturze Rejonowej w N wszczęto pod sygn. śledztwo w sprawie spowodowania w nocy z 21 na 22 grudnia 2013 r. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu Damiana M poprzez zadanie mu ciosu nożem z okolice jamy brzusznej, skutkującego śmiercią pokrzywdzonego, tj. o czyn zabroniony z art. 156 § 3 kk. W toku postępowania w oparciu zebrany materiał dowodowy, w tym treść zeznań świadków oraz wyniki oględzin zwłok, miejsca zdarzenia i miejsca ujawnienia etui noża Marcinowi W. przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 156 § 3 kk polegającego na spowodowaniu ciężkiego uszczerbku na zdrowiu Damiana M, którego konsekwencją była śmierć pokrzywdzonego oraz przestępstwa z art. 263 § 2 kk polegającego na nielegalnym posiadaniu amunicji do broni palnej. Marcin W. przesłuchany w charakte-

rze podejrzanego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W dniu 31 października 2014 r. w przedmiotowej sprawie skierowano akt oskarżenia do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga V Wydział Karny w Warszawie.

Nie przesadzając oceny, jakiej dokona w przedmiotowej sprawie Sąd rozpoznający sprawę, który nie jest w tym zakresie związany kwalifikacją prawną zaproponowaną przez prokuratora, nie sposób zarzucić autorowi aktu oskarżenia błędu. Jak wynika z zeznań świadków, w czasie szarpaniny oskarżony zaczął się wycofywać, a uciekając z miejsca zdarzenia po zadaniu ciosu miał powiedzieć, że „jeszcze pokaże” pokrzywdzonemu, co sugeruje, iż w tej chwili nie przewidywał śmiertelnych skutków pchnięcia nożem. Oskarżony przed zajściem nie znał pokrzywdzonego, a po zdarzeniu zadzwonił na numer alarmowy, które to okoliczności – choć nierozstrzygujące – również zostały uwzględnione jako elementy świadczące o psychicznym stosunku sprawcy do czynu. Wbrew twierdzeniom oskarżonego, iż „nie chciał zrobić krzywdy” pokrzywdzonemu, przyjęto, iż działał z zamiarem spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, nie stwierdzono jednak dowodów świadczących o istnieniu po jego stronie zamiaru pozbawienia pokrzywdzonego życia.

Ustalenia dotyczące zamiaru nie mogą oczywiście opierać się wyłącznie na deklaracjach wynikających z wyjaśnień oskarżonego (*por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 sierpnia 2013 r. sygn. ...*), również wtedy, gdy zamiar towarzyszący sprawcy „lokuje się na granicy pomiędzy spowodowaniem ciężkich obrażeń ciała, dokonaniem pobicia ze skutkiem śmiertelnym albo zabójstwa z zamiarem ewentualnym” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2015 r. sygn. ...*). Jednak wnioskowanie na podstawie samych skutków działania oskarżonego także nie jest wystarczające (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2015 r. sygn. ...*).

Ocenę, czy sprawca miał zamiar pozbawienia życia ofiary, należy oprzeć na odтворzeniu jego przeżyć psychicznych, których treść ustala się na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, uwzględniając zarówno przesłanki natury przedmiotowej, jak rodzaj użytego narzędzia, umiejscowienie, ilość i intensywność zadanych ciosów, charakter spowodowanych obrażeń ciała, czy godzenie w ważne dla życia ludzkiego or-

gany ciała, jak i przesłanek natury podmiotowej, takich jak przyczyny i tło zajścia, pobudki i motywy działania sprawcy, jego stosunek do pokrzywdzonego oraz zachowanie przed i po popełnieniu przestępstwa, a nadto osobowość oskarżonego, a więc jego usposobienie, poziom umysłowy i reakcje emocjonalne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 sierpnia 2013 r. sygn.

wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 października 2014 r. sygn.

; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 sierpnia 2013 r. sygn. ; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 września 2014 r. sygn.

Aktualne pozostaje cały czas stanowisko, zgodnie z którym ani zadanie ciosu w miejsce dla życia ludzkiego niebezpieczne, ani nawet użycie narzędzia mogącego spowodować śmierć człowieka same przez się nie decydują jeszcze o tym, że sprawca działa w zamiarze zabicia człowieka, chociażby ewentualnym (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 października 2014 r. sygn.

; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 września 2014 r. sygn. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 stycznia 2014 r. ; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 września 2013 r. sygn.). Przywołane okoliczności mogą wskazywać na istnienie zamiaru dokonania zabójstwa, jednakże same w sobie nie są wystarczające do przypisania takiego zamiaru (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 1985 r. sygn.).

Procedując w czasie trwania postępowania przygotowawczego w zakresie środków zapobiegawczych, zarówno Sąd Rejonowy w N , jak i Sąd Okręgowy dla Warszawy-Pragi w Warszawie nie kwestionowały przyjętej przez prokuratora kwalifikacji prawnej. Należy też pamiętać, iż zgodnie z art. 5 § 2 kpk wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Kwalifikacji prawnej przyjętej w akcie oskarżenia w sprawie sygn.

Prokuratury Rejonowej w N i nie można zatem uznać za jednoznacznie chybioną.

Z
policja
A. Seremet
Andrzej Seremet